

tani, hogy most azokat szapulják, akik tanácsadóik voltak és akik fölpszikálták őket, hogy csak a legmagasabbra csigázott árak mellett álljanak munkába. □ Másnap már lázas erővel indult a munka és alig telt el három hét, a falu minden háza messziről pirosló szép cserépfödéllel kérkedett a rámosolygó őszi napfényben.

□ A falu lakószai az első napokon alig tudtak hová lenni a nagy hálálkodástól és nem győzték dicsérni a világ legjobb földesurát, aki mindenét odaadja a szegénynek. Amikor aztán már nagyon megszokták ezt a hálálkodást és amire a házak lassankint kezdték régi formáikat visszanyerni, olyan természetesnek találták a földesúr bőkezűségét, mintha annak így kellene lenni, mintha arra ők jogosan igényt tartatnának és végül, amikor már minden rendben állott akadtak olyanok is, akik kifogásolnivalót találtak a

munkán, sőt még olyanok is voltak, akik azt mondták, hogy a fiatalasszonyból kiszabadult gonosz lélek idézte elő a földrengést, de csak olyan föltétellel adta vissza az egészségét, ha a földrengés által okozott károkat a legutolsó fillérig megtéríti.

□ A nagy hálálkodásnak az lett a vége, hogy a jó nép önmagát érezte jóttevőnek, mert módot nyújtott arra, hogy a fiatal házaspár a gonosz lélektől szabaduljon és elűzze a háztól azt betegséget, amely a kastély lakóinak az életét keserűvé tette.

□ A falu már fölépült. Vigan pipáltak a frissenrakott kémények, de a kastély annyira megrongálódott, hogy még hónapok munkája kellett, hogy azt teljesen rendbehozzák. Az öreg úr unszolására a fiatal pár elhatározta, hogy a tenger mellé vonul és ottmaradnak mindaddig, amíg a kastély annyira rendbejön, hogy előbbi lakosztályukat elfoglalhassák.

AMON VILMOS.

□ □ □

Gustavo A. Becquer költeményeiből.

I.

*Kék a szemed s mikor nevet,
Mint a reggel olyan tiszta;
Mint a mikor a tengerben
Tükröződik a menny vissza.*

*Kék a szemed s mikor zokog
A könnyektől felhős szemed;
Olyan, mint a virág kelyhén,
Ha harmatcsöpp ragyog, rezeg.*

*Kék a szemed s mikor mélyén
Átalvillan egy-egy eszme;
Olyan mint az égboltról, ha
Egy csillag az éjbe veszne.*

II.

HOGY ELFELEDTÉL . . .

*Hogy elfeledtél nem csodáltam azt,
Szerelmed sem lepett meg hajdanán;
Hiszen szívem értékes kincseit
Nem ismerted sosem talán!*

III.

AZ ELSŐ HAJNALI SUGÁR . . .

*Az első rezgő hajnali sugár
Fénysávot vág a tengeren,
Szikrázva nő meg ez, majd szétterül
Az égő napfény hirtelen.*

*A csillogó fény az öröm képe
A rezgő árnyék fájdalom;*

*Lelkem borongós felhős éjjelén
Lesz-e egykor majd hajnalom?*

IV.

OTTAN PIHENT AZ ÖLÉBEN . . .

*Ottan pihent az ölében
Könyve széjjel tárva;
Az arcomat cirógatta
Haja dús hulláma.
Nem tudtuk azt mi van irva
A könyvnek lapjain:
Csöndben ültünk mindketten ott
S hallgattak ajkaink.*

*Meddig ültünk? nem tudhatom
Nem emlékszem rája;
Nem hallatszott semmi nesz, csak
Két szív dobbanása.
Gyorsabbá vált lélekzetünk
S ajkunk kiszáradott,
Egymás fölé hajolni im
Egy perc munkája volt:
Találkozott szemünk párja
S hangzott egy csók csattanása.*

— — — — —
*Danténak a „Pokol“ című
Munkája volt, mi ott hevert,
S mikor újból felvettük azt
Remegve kértem tőle ezt:
„Érted-e már, hogy az eszme
Egy kis dalban miként fér el?“
„Igen, most már tudom, értem“ —
Felelt pirban égő képpel.*

Spanyolból fordította; Barna János.